

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alie scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS.

Nr. 370

De Plaaggeest

DE PLAAGGEEST

1.

Lucas Dewinter was een eenvoudige boerenzoon van achttien jaar, maar hij kon zoo verlegen zijn als een kind. En daarom plaagden de jongens hem en lachten de dorpsmeisjes hem ook wel eens uit. David Willemsen treiterde hem het meest. Die moest ook altijd een haantje vooruit zijn. Nu en dan gingen de jonge lieden van het gehucht naar een feestje in den omtrek. Lucas was daar ook gaarne bij. 't Gebeurde echter wel, dat de anderen hem in de stad « verloren ». Ze vonden een reden uit, om Lucas ergens alleen te laten staan. Lucas begreep eindelijk waarom ze dat deden. Ze waren een beetje beschaamd in zijn gezelschap. Hij was nog zoo ouderwetsch gekleed juist als zijn vader, die van de nieuwe mode niet wilde weten.

David Willemsen zei het Lucas soms brutaal:

— Gij lijkt wel op het portret van mijn grootvader, sprak hij dan.

Lucas Dewinter koesterde een groot plan. Hij

wilde ook een « heer » worden. Dan zouden de jongens wel eerbied voor hem hebben en de meisjes niet meer met hem spotten.

't Was Donderdag en Lucas duwde een kortewagen met twee manden donkerblauwe pruimen naar Oudenaarde, waar het dan markt is. 't Was een zware tocht, eerst over den Hoorebeekschcn kouter en dan over de heuvels van Mafter en Volkegem. En de Julizon brandde. Maar van werken was Lucas niet vervaard.

Vandaag zou hij in de stad het noodige koo-
pen om een heer te worden.

Hij zuchtte echter bij dat vooruitzicht... Het was een heele opoffering om de klak te vervangen door een bolhoedje, en de slappe hemdkraag door een linnen col, met nieuwerwetsche das. Ook een paar fijner schoenen wilde hij vragen. Hij zou dan een heel ander uitzicht hebben. In zijn binnenzak zat het spaargeld. 't Was moeilijk geweest het uit zijn koffer te nemen.

Lucas ging verder. Hij daalde den aardeweg van den Wolvenberg af. Weldra zag hij in het dal de stad, met den zwaren Sint-Walburgtoren boven de roode en grijze daken.

En eindelijk was Lucas beneden en kruide hij zijn vracht naar de fruitmarkt, die aan de zijde van de Schelde werd gehouden.

Geduldig wachtte Lucas tot hij zijn pruimen verkocht had. Hij gaf niet dadelijk aan den eer-

sten den besten koopman toe. Nu scheen hij een geheel ander mensch. Hij prees zijn waar, dong naar een flinken prijs, maakte grapjes en verkreeg ten slotte wat hij eischte. Dan liet hij kruiwagen en ledige manden op de binnenplaats van een herberg en trok verder de stad in.

Hij bleef voor elken winkel staan, waar artikelen uitgestald lagen, welke hij begeerde; hij bestudeerde de verschillende soorten van hoeden, elders de schoenen van bruin en zwart leer, met rekken en nestels. Het liefst had hij er zeer zware gekocht, met nagels in de zolen, want van nature was Lucas zeer spaarzaam.

Maar hij was nu immers vast besloten de mode te volgen. Hij kon evengoed een mijnheer zijn als David Willemsen.

En eindelijk waagde Lucas het een winkel binnen te treden. Hij koos er een uit, waar men aan de eene zijde hoeden en mutsen verkocht en aan de andere halsboorden, dassen en andere artikelen voor heeren. Dat verlichtte zijn taak.

— Is het voor een klak, baas? vroeg de vrouw die achter de toonbank stond.

Lucas werd vuurrood en stotterend antwoordde hij:

— Ik zou een hoed willen...

— Ha! is het voor een hoed... Een slappen of bolhoed?

Lucas begeerde een bolhoed, en nu begon hij

te passen. Hij moest in een spiegel kijken en was verlegen tegenover zijn eigen beeld. Gaarne had hij den hoed tot in den hoek van den winkel gesmeten, maar hij moest thans in het genomen besluit volharden. Zelf zei hij niets; de winkelierster voerde aanhoudend het woord en verzekerde dat de hoed, dien ze kwijt wilde raken, omdat hij nog van ouderwetsch model was, Lucas buitengewoon goed paste. En daarom nam Lucas dien. Daarna kocht hij twee cols en een das, waarin alle kleuren van den regenboog fonkelden.

— Ook een paar manchetten zeker? vroeg de vrouw dan.

— Manchetten... is dat voor de handen? fluisterde Lucas, want er waren nog andere menschen in den winkel gekomen.

— Een beetje boven de handen... aan de polsen draagt men ze, antwoordde de winkelierster. Dat staat zeer proper. Als ge een col aandoet kunt ge geen manchetten missen... ge zoudt maar half aangekleed zijn. Gij wilt de mode volgen en ge hebt gelijk. Ge moet met uw tijd meegaan... en dus ook een paar manchetten koopen... Zie, hier zijn er schoone... ze zullen juist gepast zijn... Laat eens zien uw pols...

En gewillig stak Dewinter zijn rechterhand uit. Hij liet zich twee paar manchetten opdringen. Dan haalde de vrouw handschoenen voor den

dag. Lucas schrok; hij had uit den winkel willen vluchten... maar hij durfde niet.

— Zonder handschoenen zoudt ge u belachelijk maken, verzekerde de vrouw. Ge waart dan maar half gekleed...

En Lucas kocht een paar garen handschoenen.

Eindelijk kon hij betalen. Hij beklagde het duur gewonnen en zuinig bespaarde geld dat hij nu uitgeven moest voor artikelen, waaraan hij niet in 't minste hechtte. Van schoenen sprak hij niet meer.

Met een grooten papieren zak onder den arm verliet hij den winkel, en hij hoopte nu maar geen kennissen te ontmoeten.

Hij zag vreeselijk tegen den Zondagmorgen op, tegen den eersten tocht als « mijnheer », maar hij zou ook die proef moeten doorstaan!

Lucas keerde naar huis terug. En op de hoeve verborg hij al zijn artikelen in de schuur. Hij zou er met zijn ouders en zuster pas Zaterdag over spreken.

II.

't Was Zondagmorgen. In den nacht had een dondervlaag het weer gebroken en er woei nu een bolle wind, terwijl de hemel zwaar bewolkt was.

De klokken luidden, en de menschen gingen naar de kerk.

Lucas Dewinter had het stout besluit uitgevoerd. Hij droeg den nieuwen hoed, het hoog halsboord en de kleurige dad. Zijn schoenen blonken als spiegels. De manchetten knelden om de polsen en zaten verdoken onder de lange mouwen. De handschoenen waren in den zak gebleven.

Zoo uitgedost verscheen Lucas op den wegel. Hij zweette van verlegenheid en durfde niet opkijken. Hij voelde dat veel blikken op hem gericht waren... Dien morgen had hij nog lang geaarzeld... Zijn vader vroeg hem wat hem nu scheelde. Moeder en zuster waren wel verbaasd geweest maar keurden hem toch goed. Ze moedigden hem aan... Alleen vonden ze den hoed wat oud model. En inderdaad 't was of hij met den breeden rand Lucas op de ooren hing.

Lucas verliet dus met de beste verwachtingen de hoeve. Hij zou zeker indruk maken; hij was nu ook een heer.

Hij moest maar alles trotseeren. Na één keer was hij er immers door... Als een martelaar toch betrad hij den steenweg, die naar de kerk leidde. Achter hem kwam een groep menschen. Hij hoorde gesmoord gelach, en zijn verlegenheid nam toe.

Eensklaps rukte een windvlaag hem den hoed

af, en als een bol rolde het hoofddeksel over de nu beslijkte keien. Lucas snelde er achter. Hij meende den hoed te grijpen, maar de schalksche wind gaf dien een nieuwen stoot en Lucas moest de jacht voortzetten... Nu lachte men luid. Lucas werd woedend. Hij deed een geweldigen sprong en kwam met zijn linkervoet juist op den weerspannigen bolhoed terecht. Ja, nu was deze wel in zijn macht, maar verkeerde in deerlijken staat, nat, bemodderd, en vreeselijk geblutst, aan een zijde bijna plat.

— Smerig, leelijk ding, bromde Lucas, en hij sloeg den hoed in zijn drift nog eens tegen de steenen. Dat ik u nooit gekocht had! Gek, die ik ben... Binnen tien jaar lachen ze mij nog uit.

Andere kerkgangers waren nu tot bij hem genaderd.

— Ja, 't is toch Lucas, zei David Willemsen. We peinsden dat het een vreemde heer was. Maar ik herken hem niet. Hij is in een heer veranderd. Meisjes stonden daar ook en zij lachten.

— En Lucas draagt een stijven col ook! riep David. Zie toch eens! En manchetten!

David nam als eerbiedig zijn hoed af. Door het spartelen naar den hoed waren de manchetten over de handen gezakt.

— Maar Lucas, hebt ge een erfenis getrokken? vroeg David. Of zijt ge nu al met eens hoo-

vaardig geworden? Ik zou u waarlijk niet herkend hebben.

Dewinter keek boos van den hoed naar David en de anderen; hij zei echter niets. Plots keerde hij zich om en trok terug naar huis. Hij kon zoo de kerk niet binnen treden.

Lucas hield nog altijd zijn beslijkten hoed in de hand. Het vuile water droop er af.

— En daar mijn kostelijk geld voor geven! bromde hij. Gek, groote gek... Ik wilde een heer zijn... Ik kon dien hoed nog niet vastleggen met een koordetje, dat er aan zit daarvoor.

Lucas beukte den hoed tegen een haag, waarlangs hij nu stapte.

— 't Zal vandaag overal over mij te doen zijn! sprak hij bij zich zelf. Ze hebben niet veel noodig! En David is de ergste...

Dewinter kwam voorbij een koepel. En eensklaps slingerde hij den bolhoed in 't water.

— Ik loop nog liever altijd in mijn blooten kop, dan dat ding op te zetten! beweerde hij. Had ik dan geen verstand? Voor de mode heb ik nu een halsband aan lijk een hond, die aan zijn kot ligt, en de meisjes lachten nog het luidst met mij! Dwaas die ik ben... Daar...

En Lucas snakte zijn col los en frommelde het in den zak.

Het was voor hem een noodlottige Zondagmorgen, en hij had er zooveel van verhoopt.

In zulk een stemming keerde Lucas Dewinter naar huis terug.

— Wat is er nu gebeurd? vroeg zijn moeder, toen Lucas op het hof kwam.

Zij wachtte thuis.

— Mijn hoed is afgewaaid, zei Lucas.

— En waar is hij?

— Ik heb hem weggesmeten...

— Maar jongen... weggesmeten!

— Ja... hij was niets meer waard!

— Van eens af te waaien?

— Ik liep er achter en sprong er recht op...

— Maar jongen, hoe kondt ge zoo iets doen!

— Ik deed het niet met opzet...

— Maar den hoed seffens wegsnijten. En al het geld dat gij er voor betaald hebt...

— 't Kan me niet schelen!

Kwaad trok Lucas naar zijn kamer. Hij wilde aan moeder niet vertellen wat er eigenlijk gebeurd was. Ze zou het toch wel vernemen...

Lucas was als wanhopig. Hij had het gevoel dat hij nu nog meer bespot zou worden.

— — — — —
's Middags kwam David Willemsen vroolijk thuis. Hij vertelde aan zijn zusters, dat hij en zijn kamaraden den hoed van Lucas uit den koepel opgevischt hadden.

Vader Willemsen, een ernstig man, hoorde het verhaal.

— David, laat Lucas nu met rust, vermaande hij. Ge moet dat plagen eens afleeren. Ieder wordt schuw van u, om dat getreiter. En de menschen zullen een hekel aan u krijgen. Ge hebt waarlijk eigen gebreken genoeg. Tracht die te beteren, dat zal verstandiger zijn dan altijd met anderen te lachen.

Maar David nam zich voor nog heel wat plezier te hebben met den hoed van Lucas.

— — — — —
Dien avond kwam Lucas van de dorpsplaats. Hij had vandaag de kamaraden gemedend. Het regende weer, en de weg lag nat en beslijkt. Lucas haalde een meisje in. Het was Naomi, een zuster van David Willemsen.

— Wel, Lucas, zijt gij het... Slecht weer, hé! sprak ze.

— Ja, 't was te verwachten...

— Zeg eens, Lucas, we hebben van morgen wat gelachen om uw hoed, maar dat was niet slecht gemeend... David is altijd overdreven...

— Ik houd me weer aan de oude mode...

Naomi sprak over wat anders. De Dewinters waren goede bureu. En ze keurde de houding van haar broeder af.

Eensklaps schrok Lucas geweldig. Op den top van een kanadaboom hing een hoed in den wind te waaien. Het was die van Lucas.

— Maar zie nu toch eens! zei Naomi.

— 't Is mijn hoed, bekende Lucas beschaamd.

— Hoe hebben ze hem zoo hoog gekregen? Dat is een flauwe grap! En moet die hoed daar nu blijven hangen?

— Ze hebben hem met een koord vastgebonden. 't Is al om mij te plagen. Ha! dat ik wist wie het gedaan had!

— 't Is leelijk!

Naomi dacht aan haar broer David. Hij zou wel de hoofdschuldige zijn.

— Ik zal hem er af halen, zei Lucas.

— Maar nu niet... Ge zoudt uw kleeren geheel bederven.

— Neen, nu niet, herhaalde Lucas.

De menschen moesten het eens zien... of de jongens eensklaps van uit een schuilplaats springen om hem te bespotten, als hij langs den stam klom...

Aan 't wegelke namen ze afscheid.

Naomi kwam thuis. David was er ook al.

— Hebt gij den hoed van Lucas in den boom gehangen? vroeg de zuster.

— Ja... Hebt ge hem gezien?

— 't Is flauw van u... Lucas was bij mij...

— En wat zei hij?

— Niet veel... Maar ik schaamde me, want ik begreep wel, dat het weer een streek van u was.

— Een grap...

Vader hoorde het ook.

— 't Is leelijk van u om iemand zoo te bespotten, zei hij. 't Is nu te laat, maar morgen haalt ge den hoed van den boom! En ik zal eens wat beter op u letten.

Maar David meende dat hij een heldendaad had verricht.

III.

Lucas Dewinter had een ellendigen avond gehad... Thuis waren ze verontwaardigd over het gedrag der jongens. Er lag als een druk op 't gezin.

Lucas ging vroeg te bed. Maar hij bleef wakker liggen, en voor zijn blik zag hij niets anders dan dien verwenschten hoed op den boom. De regen kletterde tegen het kleine raam. Geen ander gerucht stoorde de stilte om de hoeve. Maar Lucas vreesde, dat die stilte plotseling op een andere wijze verbroken zou worden.

Hij wantrouwde de jonge gasten... Ze voerden misschien wat in hun schild, en konden straks opdagen, rond de woning sluipen en nog andere poetsen uithalen.

Maar dan zou hij naar buiten stormen en eerst en vooral David bij den kraag grijpen en een flink pak slagen geven.

Doch er gebeurde niets. Traag kroop de tijd voort. Lucas stond op en kleepte zich. Hij ging

op een stoel bij het venstertje zitten. Hij hoorde de klok in de keuken elf uur slaan. Nu zou er wel niemand meer buiten zijn, op 't gehucht. 's Zondags avonds bleef men wel eens lang praten bij familie en kennissen. Maar nu zou ieder wel slapen zijn.

Lucas opende het venster en wong er zich door, want hij wilde niet langs de deur gaan. Vader sliep onvast. Lucas zou nu zijn plan uitvoeren. Morgenochtend moest die hoed van den boom weg zijn. En nu kon niemand het zien, hoe hij langs den hoogen stam klom. Anders ware er morgen nog meer gebabbeld.

Lucas sloop heen over den glibberigen wegel. Plots werd hij gejaagd. Op vijf minuten zou hij klaar zijn. Hij had een klimkoord gereed gemaakt en een zakje zand bij zich gestoken.

Lucas bereikte den boom, die zwiepte in den wind. Hij tastte of zijn mes voor het grijpen zat. Hij wikkelde het touw om zijn voeten en pakte den boom vast. Nog eens keek hij schuw rond. Och neen, niemand zou hem nu bespieden. Vooruit dus... dadelijk was 't gedaan.

En Lucas klom en spande zich in. 't Was lastig zoo bij den donker. Op den tast moest hij takken en twijgen mijden. De slanke stam schudde hem heen en weer. Lucas mocht niet duizelig worden. Het was een gevaarlijke karwei.

Eindelijk zat hij boven. Hij snakte aan den

hoed, maar kreeg hem niet los. Lucas klemde zich met een hand vast en nam met de andere zijn mes. Na eenig gesukkel kreeg hij het open. Op het gevoel sneed hij de touwen door. Nog een ruk en de hoed buitelde naar beneden.

Lucas borg zijn mes weg en begon te dalen. Het was hem zoo vreemd in 't hoofd. Het zwiepen van den boom maakte hem als dronken. Hij kwetste de handen aan takken en uitsteeksels... Maar hij zakte toch... Plots was het of alles voor hem draaide... Lucas sloot de oogen... hij zou even rusten. Maar zijn handen lieten den stam los... een tak kraakte... en de arme jongen viel met een bons op den grond. Hij kermde even, bleef dan roerloos liggen. De regen kletterde neer... En 't bleef eenzaam rond den boom... Niemand zag de gedaante op den weg...

Stil ging de nacht voorbij. De nieuwe dag lichtte. Nog was de hemel grauw, maar de boeneenden dat de frissche bries de grauwe wolken wel zou verdrijven.

Vader Willemsen verliet zijn hoeve. Hij moest een kennis spreken, die vandaag al vroeg naar Gent vertrok en voor hem een boodschap in die stad kon doen.

— Wie ligt er daar? zei Willemsen plots ontsteld. Zou het een dronkaard zijn, die gisteravond niet meer thuis geraakt is en vannacht buiten geslapen heeft?

Hij trad nader.

— Lucas! schreeuwde hij. O, als hij maar niet dood is!

Willemsen boog zich over den gevallen.

— Lucas... toch, Lucas... wat scheelt er? vroeg hij, maar hij kreeg geen antwoord.

Dewinter lag op zij... Willemsen bekeek hem in 't gelaat... Dit was doodsbleek... De landbouwer betastte het...

— En koud... O, ik vrees dat hij dood is! En hoe komt hij hier?

Over een wegel langs den akker kwam nog een persoon... Willemsen riep hem.

— Wat is er? vroeg de ander.

— Een ongeluk, peins ik...

— Maar 't is Lucas Dewinter...

— Ja, ik vind hem hier... Als hij maar niet dood is!... O, nu begin ik te begrijpen...

Willemsen wees naar den hoed, die terzijde op een stuk land lag.

— Hij heeft hem gisteravond van den boom willen halen... Ge weet dat die hoed daar hing?

— Ja...

— Zoo zal 't zijn! En de arme jongen is daar afgevallen... Voorzeker ligt hij al heel den nacht hier. Ja, zijn kleeren zijn doorweekt.

— Het zal misschien maar een bezwijming zijn!

— God geve het... Toe, help me, we zullen

hem naar 't onzent dragen. Arme jongen... en dat al om dien stommen hoed. Hij heeft zeker willen wachten tot 't donker was om het ding uit den boom te halen...

De mannen namen Dewinter op... 't Was een zware last. Hijgend droegen ze hem heen...

— Hij verroert zich toch! riep Willemsen verlicht. Goddank, hij is niet dood.

— En ik zie er geen uiterlijke kwetsuren aan.

— Maar inwendig? 'k Zal seffens om den dokter zenden...

Ze kwamen op de hoeve. Vrouw Willemsen gilde van schrik... Half schreiend vroeg ze, wat er toch gebeurd was... Zonder het antwoord af te wachten, ging ze de mannen voor naar de voutekamer.

— Leg hem hier, zei ze. O, ik hoor hem kreunen... Maar wat is er gebeurd?

— Uit een boom gevallen, antwoordde haar man. Hij heeft dien hoed willen weg doen... gisteravond al... en is dan naar beneden getuimeld en heeft heel den nacht buiten gelegen.

David kwam nog slaperig van den zolder. Hij verschrok ook.

— Ge ziet wat er van al uw deugnieterijen voortkomt, zei zijn moeder. Gisteravond boftet ge over het ophangen van den hoed. Lucas wilde hem wegnemen en hij is gevallen...

— 't Is nu geen tijd om te babbelen! riep Wil-

lemsen uit. Allo, David, spring op uw fiets en rijd om den dokter... en vertel er niets van onderwege, Houd u niet op!

De jongen gehoorzaamde. In de gang ontmoette hij Naomi, die uit de zijkamer trad.

— Wat is er toch? vroeg ze.

— Ze hebben Lucas daar binnengebracht. Hij is uit den boom gevallen...

— Toen hij den hoed wilde afhaken?

Ze dacht aan wat Lucas gisteren gezegd had.

— Waarom hield hij zijn eigen niet beter vast? bromde David grof. Ik ben wel niet getuimeld, toen ik op den boom kroop en den hoed vastbond...

— Ja, ge moet er nog over bluffen!

Bleek en ontdaan verscheen Naomi op de voute.

— O, moeder toch... is hij dood? stamelde ze.

— Neen, neen...

— Erg gekwetst?

— Uitwendig niet... maar misschien van binnen. En heel den nacht buiten in dien regen gelegen!... O, die deugnieterij van David!

— Maar laat ik om den dokter rijden!

— David is er al om...

— Ik zal naar Dewinter gaan, zei Willemsen tot zijn vrouw.

— O, wat zullen ze schrikken!

— Ja... ik zie er tegen op... maar ze moeten

het niet van anderen hooren...

— O, neen, dat mag niet... Verzacht het een beetje...

Willemsen vertrok. Zijn hart bonsde toen hij het hoefje betrad... Alles scheen er rustig.

— Ze peinzen zeker dat Lucas nog te bed ligt, dacht Willemsen.

Vrouw Dewinter was juist bezig vuur te maken. Haar man kleepte zich nog.

— Dat is vroeg bezoek, zei hij, Willemsen vriendelijk toeknikkend. Of eigenlijk hebben wij ons een beetje verslapen... Maar is er iets bij u? Ge ziet er ontdaan uit?

— Ja, er is iets... maar ge moet niet te veel verschieten... Lucas is bij ons.

De man en de vrouw blikten hem vreemd aan.

— Lucas bij u? vroeg de boerin. 'k Peinsde dat hij nog sliep.

— Is er dan iets met hem? riep Dewinter uit.

— Ja, hij is gevallen...

— Een ongeluk! jammerde de vrouw. O, toe, zeg het maar...

Hortend verhaalde Willemsen nu het gebeurde. Moeder Dewinter begon te schreien.

— Hij is toch niet dood? stamelde haar man.

— Neen, neen... ik zie er zelfs geen kwetsuren aan... 't Zal misschien niets dan een bezwijming zijn en dan wat verstijfd van den regen. De dokter komt seffens.

Man en vrouw liepen gejaagd mee... En op de voutekamer dan klonk het luid schreien van de moeder, het zenuwachtig snikken van den vader.

Lucas kreunde stil, maar hij hield de oogen gesloten en scheen niemand te herkennen.

— Al door dat treiteren van de jongens... 't is een schande... zoo zouden ze iemand den dood aandoen! barstte vrouw Dewinter uit

En Davids moeder voelde dat diep. Haar zoon had schuld.

De dokter verscheen. Met spanning volgden men zijn onderzoek.

— Een rib gebroken, zei hij na eenigen tijd. Maar ik kan nog niet zeggen of 't misschien ook erger is.

— Ge wilt het verzwijgen voor ons! jammerde moeder Dewinter.

— Neen, neen... Ik heb zelfs veel hoop, dat alles nog heel goed afloopt. Luister... we moeten verstandig handelen. Ge zult uw jongen naar het hospitaal te Gent laten voeren.

— Maar, dokter, 'k zou hem veel liever thuis verplegen, hernam vrouw Dewinter.

— Ge moet nu wijs zijn, hernam de geneesheer. Te Gent kunnen wij hem veel beter onderzoeken en ook laten verplegen. En hij zal daar uitnemend goed zijn.

— 't Is dus veel erger dan ge 't zegt?

— Maar neen! Doch ik heb mijn verantwoordelijkheid, nietwaar? En ik wil ook gerust zijn. Lucas is uit den boom gevallen... hij kan ons nog niets vertellen... We weten niet, waar hij bijzondere pijn gevoelt. Dan heeft hij een deel van den nacht in dien aanhoudenden regen buiten gelegen...

— O, als hij er maar geen longontsteking van krijgt...

— Och, hij is sterk en taai! Maar al die redenen zetten mij aan niets te verwaarloozen voor zijn verpleging, en daarom wil ik hem naar Gent doen...

— Dan moet het gebeuren, verklaarde vader Dewinter. De dokter heeft hier te oordeelen.

— Ge kunt op 't dorp een gesloten koets krijgen... 't best is dat we hem daarmee vervoeren, hernam de geneesheer. Ik zal zelf mee gaan naar Gent.

— Ik vergezel u, dokter! verzekerde Dewinter.

— En ik ook! zei de moeder. Ik zou hier geen rust hebben.

David werd om het rijtuig gestuurd. De jongen liep schuw over het hof rond. Hij wilde Luca's ouders vermijden.

Vader en moeder Dewinter gingen zich thuis haastig kleeden.

't Nieuws liep toch rond op 't gehucht. Velen

kwamen naar de hoeve. Allen spraken medelijdend over den gewonde... Ze hadden gaarne hulp geboden, en toen vader Dewinter met zijn vrouw terug kwam, zei men hun, dat ze zoo lang te Gent moesten blijven, als het noodig was. Men zou voor de hoeve zorgen en gezamenlijk het werk doen.

Men sprak afkeurend over de jonge gasten, die den spot zoo ver doorgedreven hadden.

Eens lachen was goed en wel, doch men mocht iemand niet aan de openlijke bespottling overleveren.

De koets hield voor de hoeve stil. Vrouw Wilmsen bracht er beddegoed in. Eenige mannen droegen Lucas. De dokter en de moeder stapten binnenin. Vader nam plaats naast den koetsier op den bok plaats. Men wenschte de ouders een spoedige genezing voor Lucas. De koets reed heen. Allen staarden ze na...

Dan werd het weer stil om de hoeve. Ieder ging naar zijn dagelijksche bezigheden.

Een boer zag den hoed op den akker liggen en raapte hem op.

— 'k Zal hem verbranden, zei hij. Dan is het uit met de spotternij. Wat er uit een grap toch kan voortkomen...

David was toch ongerust!

Lucas lag in een kamer van een hospitaal te Gent. Zijn ouders en zuster zaten bij hem. Vader Willemsen was ook gekomen, toen de dokter teruggekeerd was, met de boodschap dat Lucas in zeer ernstigen toestand verkeerde.

En in 't hospitaal vernam vader Willemsen dat er voor den armen jongen weinig hoop overbleef.

Ontroerd trad hij de kamer binnen. Lucas was bij kennis. Hij groette op zwakken toon den geboor.

— O, Willemsen, 't is zoo erg met onzen zoon. En al de schuld van die jongens! kermde vrouw Dewinter.

— Och, moeder, ze hebben dat niet kunnen voorzien, hernam Lucas. En ge moogt er nooit wat van zeggen. Ze wilden mij een keer plagen... Ik heb dat vroeger ook gedaan... Ik had over dag dien hoed van den boom moeten halen... Ik ben altijd veel te verlegen geweest. En 't was donker en 't waaide zoo hard... Moet ik sterven, ik be-willig er in... Ik ben niet benauwd...

— Maar ge moogt niet sterven! jammerde de moeder.

— Zooals God doet is het wel gedaan, moeder... En... als ik gestorven ben, laat me dan toch op ons dorp begraven worden.

— Mijn jongen, mijn jongen toch! snikte vrouw Dewinter.

— Ik zou willen rusten bij ons kerkje... Daar ben ik nog onder ons volk... En ge zult elken Zondag mijn graf zien...

Vader Dewinter smoorde een snik... Het was hem of hij bij de kerk het terpje reeds zag, waar onder zijn brave jongen rusten zou...

— En dan is heel de gemeente bij mijn begrafenis, vervolgde Lucas. Ook dat zal u sterken, moeder...

— Jongen, ik bid nog zooveel voor u.

Eenige oogenblikken heerschte er nu stilte in de kamer... Lucas was vermoeid...

Daar trad de dokter binnen. Hij zag dadelijk dat de patient afgemat was.

— Nu moet het hier weer wat rustig worden, zei hij.

— Och, dokter, als ik toch sterf... wat geeft het dan... het bezoek doet me zoo goed, sprak de zieke hijgend.

— De pijn zou kunnen terugkeeren, en dat mag niet. En ge moet hoop hebben.

Willemsen ging bij het bed.

— Lucas, ik moet doen wat de dokter beveelt, zei hij. Ik zal ook voor u bidden...

— Ja... Bedankt dat ge gekomen zijt... En veel groeten thuis... en ook aan David...

Hij noemde den zoon met wat nadruk en va-

der begreep de bedoeling. Er was bij den kranke geen zweem van wrok...

Bewogen ging vader Willemsen heen. De trein bracht hem tot Sint-Denijs-Boekel. Toen moest de landbouwer nog ver langs den eenzamen weg naar huis. En 't was of hij den armen Lucas voor zich zag. Op de hoeve vertelde hij alles in bijzonderheden. David was er bij.

— Jongen, vervolgde de vader, ik zeg niet, als Lucas sterft, dat gij de schuld van zijn dood zijt. Maar toch zult ge u plichtig gevoelen... 't Is een zware les voor u... Bid dat Lucas nog moge genezen.

David was zeer stil. En hij lag dien avond lang wakker...

— — — — —
Twee dagen later kwam vader Dewinter uit Gent terug. En van het station ging hij eerst bij Willemsen aan. Op zijn gelaat lag nu een blijde trek.

Willemsen en zijn vrouw waren in de keuken.

— Goed nieuws! De dokter geeft weer hoop zei de vader van Lucas.

— Is 't waar? vroeg vrouw Willemsen. Is de ziekte dan gekeerd?

— Ja, al met eens... O, gebuur, eergisteren toen ge weg waart, meenden we, dat het sterven werd. Lucas ging snel achteruit. Tegen den avond

viel hij in slaap... Ik dacht, dat het bewusteloosheid was. Maar hij sliep den heelen nacht door. En o, wat smeekte ik God om redding! Lucas was gisteren weer helder. Hij sprak toch niet veel. En hij had dan weer een goeden nacht. Dezen middag zei de dokter, dat de ziekte gekeerd was en Lucas genezen zou. Hij is door 't oog van een naald gekropen. Het moet heel lang duren, maar dat is niets... O, ik kan mijn dankbaarheid niet uitdrukken.

De Willemsens verblijdden zich met de gelukkige moeder.

— Ik ben nu eens rap over en weer geloopt om schoon goed voor hem, hernam Dewinter. Morgenochtend keer ik terug. Mijn vrouw is nu bij Lucas gebleven.

David voelde zich verlicht, toen hij dit goed nieuws hoorde.

Lucas moest nog wel een maand te Gent blijven. 't Was een blijde dag, toen hij terug keerde. Er kwam veel bezoek op de hoeve van Dewinter. Ieder wilde Lucas goeden dag zeggen. Maar David Willemsen durfde niet gaan.

Lucas moest nog eenigen tijd plat op een rustbank liggen; hij was inwendig gekwetst geweest en dat herstelde maar langzaam. Eindelijk toch mocht hij wandelen en ook weer wat werken.

Nu lachte niemand hem meer uit. Men wist, hoe Lucas, toen er stervensgevaar was, zijn moe-

der vertroost had en men bewonderde zijn moed en de liefde voor zijn ouders. Lucas ontmoette David en hij deed, of er niets was gebeurd.

De plaaggeest had nu zoo'n praat niet meer. Menige dorpeling had in dien tijd hem een hartig woordje gezegd.

V.

Maar David behield zijn plaagzucht toch. Eens moest hij de modder uit een gracht halen, die langs een akker van zijn vader liep. Het water kon er niet meer door. Het was een vies **werkje**. Soms spatte de modder op, en na een tijd was David zoo zwart bijna als een neger. Hij werkte achter een rij wilgen en van de straat kon men hem niet zien.

David hoorde iemand over de keien gaan. Hij loerde langs een boom en bemerkte Betje, een oud, wat onnoozel vrouwtje, dat op de hoeven ging bedelen.

Toen het genaderd was, sprong David eensklaps van achter de boomen op straat, vervaarlijk roepend: oe, oe, oe! Betje zag plots dien zwarten kerel.

— De duivel! gilde ze, en ze stak smeekend de handen uit.

— O, doe mij niets! smeekte ze, toen David zijn bevulde handen naar haar uitstak.

Betje weende van angst. Een man naderde en zag die laffe grap.

— Betje, 't is de deugniet van Willemsen, die de gracht kuischt! zei hij.

— O, mijn zoo doen verschieten! kloeg het vrouwtje.

De oude verwijderde zich zoo snel ze kon.

— 't Is moedig, David... Ge moest het met mij eens doen! sprak de man.

— Ge kunt zeker nooit eens lachen, azijngezicht!

— Denk liever aan Lucas!

— Dat gaat u niet aan...

— Ik vind u een lafaard... En gegroet nu!

De man ging heen en David werkte voort. Vanavond zou hij het aan zijn kamaraden vertellen, hoe Betje hem voor den duivel hield. Hij scheen er waarlijk nog fier over.

Een uur later was de school uit. Er naderden kinderen. David hoorde hun gejoel... Hij zou de kleinen ook eens bang maken. Hij was immers een plaaggeest.

Toen de kinderen bij de boomen waren sprong David weer naar voren, de handen uitgestrekt en schreeuwend: oe, oe, oe!

Verschrikt stoven de kinderen weg. De kleine Jan Volders was zoo ontsteld, dat hij recht naar een naderende auto liep. Gelukkig reed de bestuurder, die de kinderen gezien had, niet snel.

Hij stopte onmiddellijk, maar Jan was toch gevallen en een wiel reed over zijn been. De kinderen keerden terug. David kroop, nu zelf zeer verschrikt, achter de boomen. De autobestuurder steeg uit en keek ontsteld naar den knaap, die daar bewusteloos lag. Op het geschrei der jongens en meisjes kwamen menschen van den akker. Ze wisten niet, wat er gebeurd was, en keken nijdig naar den heer van de auto.

— Ik kan er niets aan doen, zei deze. Een zwarte vent kwam van achter die boomen en maakte de kinderen bang en dit manneke liep van angst recht naar mijn auto. Had ik niet langzaam gereden dan ware het zeker gedood geworden. Ik heb geen schuld.

— Het was David Willemsen! riep een der knapen.

— Ja... hij kuischt de gracht en is zwart van het slijk, vertelde een meisje. Hij sprong naar ons.

— Laten we dit kind ergens binnen brengen! Ik zal om een dokter rijden, zei de vreemde heer.

Men nam Jan Volders op en droeg hem naar de naaste woning. De heer reed naar het dorp. Meer menschen kwamen toegelopen en spoedig spraken ze over de plaaggeest, die de ware schuldige was.

De auto keerde terug met een dokter, maar ook met twee gendarmen, die de kinderen ondervroegen.

— Waar is David Willemsen? vroegen ze dan.

Aan de gracht vonden ze hem niet meer. De held was weggelopen. Een landbouwer had hem aan de beek gezien. De gendarmen gingen in die richting en weldra ontdekten ze den schuldige achter een graanmijt. David zag zeer bleek en beefde. Hij moest mee.

Toen hij tusschen de gendarmen erg beschaamd aan het huisje kwam, waar Jan lag, sprong een man naar buiten. Het was vader Volders. En eer de gendarmen het konden beletten, gaf hij David een draai om de ooren.

— Lafaard! Als mijn kind sterft is het uw schuld! riep hij.

De gendarmen weerden hem af. David werd ondervraagd en moest bekennen, dat hij de kinderen schrik had aangejaagd. Zijn vader stond daar, bedroefd en beschaamd.

— Neem uw zoon mee, zei de overste der gendarmen. Wij zullen het geval bij het gerecht aangeven.

— 't Is erg, sprak vader. David, David, wat doet ge ons toch aan! Was de les met Lucas nog niet hard genoeg?

De dokter zei dat Jan zijn been gebroken had. Maar hij kon ook nog wel inwendig gekwetst zijn. Het best was hem naar een kliniek te Oude-naarde te voeren. De heer droeg het kind in de auto. De vader zou meerijden. Moeder, die cok

geroepen was, kwam schreiend uit het huis. De menschen wilden haar troosten.

David had zich gewasschen en zat nu diep verslagen thuis. Zijn moeder weende. Ze vond het erg om het kind en ook vreesde ze, dat haar zoon naar de gevangenis zou moeten. De zusters waren eveneens zeer bedroefd. Vader had harde woorden gesproken.

David sliep dien nacht niet. O, Jan moest eens sterven!

— Dan vlucht ik ver weg! Dan ga ik naar Amerika, besloot David in zijn wanhoop.

Hij dacht er zelfs over, nu al weg te loopen, maar dat durfde hij toch niet.

's Morgens kwamen de gendarmen zeggen, dat David 's namiddags om drie uur op het gerechts-hof te Oudenaarde moest zijn.

— O, zullen ze hem houden? vroeg moeder.

— Dat peins ik niet. Het kind is gelukkig niet erg gewond.

De dokter kon niets anders vinden dan de beenbreuk. Dat nieuws gaf toch al verlichting. Vader stapte met David mee. 't Was een zware tocht. Bevend trad David het gerechtsgebouw binnen. Hij moest lang wachten en daarna alleen in een kamer gaan. Daar zaten twee heeren. Een was een rechter. David moest alles vertellen.

— En zijt ge nu niet beschaamd? vroeg de rechter.

— Ha! zijt gij zulk een held, die moedig is tegenover kleine kinderen... en oude menschen, want ik heb gehoord, dat ge ook al een oud vrouwtje den schrik op 't lijf had gejaagd. 't Is dapper van u, groote klaai! vervolgde de rechter. En als die kleine Jan bij de auto lag, dan wegloupen, in plaats van uw slachtoffer te helpen. Ook weer zeer moedig van u!

David wist van schaamte niet waar te kijken. Maar het verwijt was verdiend.

Hij kreeg nog een scherpe berisping.

— We zullen zien wat er verder te doen staat, zei de rechter dan.

Moeder Willemsen was al weer tevreden, dat David met vader terug keerde. Het bleef bij dat eene bezoek. Jan Volders beterde. Vader Willemsen betaalde al de onkosten, van dokter en hospitaal, of liever, hij nam het bedrag van David's spaarboekje.

Den ganschen Winter moest David na donker thuis blijven. Hij mocht niet naar zijn kamaraden.

— Ik kan u niet vertrouwen, had zijn vader gezegd. Ik moet u als een kleinen jongen behandelen.

't Was geen plezierigen Winter. Maar nu hielp de les.

David zou geen plaaggeest meer zijn. Toch behield hij den naam. De menschen zeiden zelfs, dat hij een treiteraar was. Ze waren niet vrien-

delijk voor hem. Jan Volders was goed genezen naar huis gekomen. 't Ongeluk liep dus nog goed af.

— O, mijn leven zou als gebroken geweest zijn, indien het kind gestorven ware! zei moeder Willemsen soms nog. David, vergeet dat nooit!

Toen David weer eens mocht uitgaan, hoorde hij meermalen een landman zeggen, dat hij ver van zijn hof moest blijven, Men wantrouwde hem, vreezend, dat hij weer streken zou uithalen.

Hij leed daar onder. 't Was als een eenzame, die rond liep. Sommige jongens moesten hem van hun ouders mijden.

Maar dat beterde dan toch stilaan. Men merkte dat de jongen ernstiger was geworden.

Ja, de les had geholpen...

E I N D E